

VIRÁGOSKERT

SZÉPIRODALMI FOLYÓIRAT
A MAGYAR FALU HAVI MELLÉKLETE

FELELŐS SZERKESZTŐ: ZSIRKAY JÁNOS

Búzavirág

Írta: M. Kabos Margit

Ringó búzakarászok táncoltak a nyári szélben. Mint egy óriási bálterem, olyan volt a rét. A sok, sok búzakarász forgott, táncolt a virágillatos levegőben. A bálterem hercegnői, a piros selyemruhás pipacsok, komolyan bólogattak a kékattillás búzavirágok oldalán...

A szél halk keringőket muzsikált, zöldruhás tücskük belekontráztak s a madarak vidám dallal kísérték a zenét. Mozgott, forgott a bál, a napsugarak szinte lezuhogtak az égből, mint valami fényes napeső. Kacagott, nevetett minden kis fűszál; mindenütt boldogság ragyogott, csak Zsuzsika ült elmélázva a búzatáblaszélén. Szeme álmodozva nézett át az aranyos karászok tánca felett. Nem hallotta a nyár tobzódó dalát, mert a lelke valahol messze, messze járt; valahol egy nagy város csillogó utcájában, hol szörnyű tarka ruhákban parfümös asszonyok, vasaltnadrágú férfiak nevettek egymásra. Hol forró a levegő, forrók az álmok és tüzes élet kering az emberek lelkében. Nagy, szürke szemeiből végtelen vágyakozás szállott oda, az álmai csodálatos városába. A szíve fájt utána nagyon, nagyon. Ahogy a messzeségbe nézett, nem vette észre, hogy a domb mögül egy ember tűnt fel. Csak amikor az egy levelet lobogtatott feléje, kiáltott fel:

— Nekem hozta, János, nekem?! — s már szaladt is eléje. és boldogan vette át a levelet. Neki jött a városból. Magához hívta benne a nagynénje, aki ott egy nagy szálloda tulajdonosnője volt. Otthon nem elleneztek az utazást és így Zsuzsika elment a városba az álmait megkeresni.

A szállodában nagy volt a sürgés-forgás. Egy

nagy művészt vártak, aki most jött haza többévi külföldi körútjáról. Feldisznították az előcsarnokot, pálmák, bobérkoszorúk, szebbnél szebb üvegházi virágok mosolyogtak mindenütt. Zsuzsika ismerte a művész hangját gramofónlemezről, otthon pár kedves órát szerzett neki. Ezért a magával hozott búzavirágokból felvitt egypár szálát a nagy pompával berendezett lakosztályba s egy vázába tette. Utána, mint minden nap, elment a fényes reklámok között ragyogó kirakatok közé, nézte a drágaruhás nőket, elegáns férfiakat, — valamit várt, valamit keresett, — kereste az álmait. De érezte, üres itt az élet, mint a napfényben csillogó szappanbuborék. Másnap a művész távollétében felment, hogy friss vízbe tegye a virágokat. Sajnálta azokat, mert ez egy darabka volt az otthoni mezőből, ami oly harmatos tisztasággal mosolygott feléje. Mikor visszatette a vázát, egy kellemes férfihang szólalt meg az ajtóban.

— Hát maga volt, kislány? Köszönöm, kis búzavirág. Tegnap, mikor ide fáradtan bejöttem, az üdvözlőbeszéd, babérkoszorúk után, ezek a virágok előmbe hozták a kicsi falum virágillatos lelkét. Nem is gondolja, a rohanó élet, a lüktető város mennyire kifárasztottak. Most pihenni akarok. Szeretnék elmenni oda, hol ilyen kis búzavirágok nyílnak; mert úgy érzem, ott a vadvirágok és az emberek együtt álmondnak a boldogságról.

Zsuzsika a fejét egy kicsit oldalt fordítva hallgatta, majd mosolyogva ránézve mondotta:

— Ha akarja, elvezetem.

És elindultak a faluba, vissza a városból, megkeresni a tarka mezők felett röpködő boldogság fényes-szárnyú lepkéjét.

„Virágos Kert”

Szeretettel ajánlom a „Magyar Falu” Táborának.

*Ilyenkor télen is, nyári nap ragyog ránk
Erre a kis szóra,
Téli álmunk elszáll s szívünk rejtekében
Kinyílik egy rózsza.*

*Fehér lilom lesz a sok hóvirágból
Hólepte kertünkben,
Madárdal a légben. Örömkönnyekek égnek
Újra a szemünkben.*

*Kavargó hópehely, hulló virágszirom
Mindent, mindent befed,
És mégis azt hisszük, rezeda virágzik
A hólepel felett.*

*Ilyenkor, télen is, nyári nap ragyog ránk
Erre a kis szóra,*

*S ha elszállt az álmunk, megsiratjuk halkán,
Hogy szívünk rejtekén lehullott gyórsza.*

Pestújhely.

SKODAY LASZLÓ.

Mári néni

Irta: Kovács Kálmánné

Egyik nap eszembe jutott egy kis igaz történet, amit a Mári néni mesélt el egyszer nekem.

Ki is az a Mári néni? Ő volt az én szülőfalum legokosabb, legmódosabb asszonya. Egy hibája volt csak Mári néninek: szeretett összeveszni a falubeliekkel. Sok poros akta feküdt mindig a törvényszéken Mári néni pereskedése miatt. Pedig vallásos asszony volt, a templomban külön padot csináltatott magának s még most is emlékemben él, amint bársonyblúzában, nagy ájtatosan, bevonult az ő imahelyére. De vallásossága dacára nem tartotta meg azt, hogy „*aki téged kövel dob, dobd vissza kenyérrel*”. Haragtartó volt. Igaz, hogy sok ellensége lett vagyona és okossága miatt. De e hibája dacára is jó tudott lenni Mári néni. Akit egyszer befogadott szeretetébe, annak egész szívét odaadta.

Az én családom és Mári néni között mindig a legnagyobb volt az egyetértés. Szerettük a hirtelenharagú, okos parasztasszonyt. Viszont ő is csak a jó-ságát éreztetette velünk szemben.

Egy nap Mari néni kipirult arccal, kacagva mesélte el nekem az alábbi kis történetet, mikor nem volt szüksége fiskálisra, mert az ő ravasz eszével intézte el az ügyet.

A világháború éveiben történt, hogy Mári néni egy napon útra kelt, hogy Bécsben lévő katonafiát meglátogassa. Vele tartott egy falujabeli menyecske is, aki viszont az urához ment. Abban az időben ipari dolgokhoz hazánkban nehéz volt hozzájutni. Így hát Mári néni felhasználta a jó alkalmat s Bécs városában több mindent bevásárolt. Vett magának többek között egy pár szép cipőt is. Vigyázott is reá nagyon, hogy el ne vesszen, mert abban az időben az utasoktól sok mindent elvettek. De hiába volt az óvatossága, mire hazaért, a szép cipő eltűnt. Gondolkozott Mári néni, hová lett a cipő? Rájött, hogy azt senki más nem vehette el, csak falujabeli útitársa. S mivel Mári néni agyában volt egy kis spiritusz, elhatározta, hogy visszaszerzi a cipőket. Kileste, míg egyszer a menyecse a földeken dolgozik. Átment hozzájuk. Elővette az ötéves kis leánykát és kérte, mutatná meg neki azt a finom új cipőt, amit a mamája hozott Bécs városából. A kisleány gyanutlanul előhozta a cipőket. Mári néni kezébe vette és elsietett vele hazafelé. A kapuból visszaszólt a kisleánykának:

— Mondd meg, Juliska, az édesanyádnak, hogy Mári néni hazavitte a cipőjét, mert szüksége van rá!

Eddig a történet, de ebben benne van a magyar faj furfangossága.

A háborús évek elmúltak, jött a béke. Nem tudom, Mári néni szívében is béke van-e már azóta? Rég nem hallottam hírt felőle. Megöregedhetett s talán háborúskodó természete elcsendesedett már azóta.

Az emlékemben még mindig őrzöm Mári néni, piros, mosolygó arcával s szeretném megöregedett, ráncos kezét megsímogatni és kérni: Mári néni, meséljen nekem újból valamit; hadd felejtjük el az idők járását és elmúlását.

A Magyar Falu költője a rádióban

Szászi András, a „Magyar Falu” írógárdájának tagja, „Hervadt piros rózsza” című dala többször volt a budapesti rádió műsorában. A „Magyar Falu” tábora előtt is jól ismert Cselényi József és Kalmár Pál, kiváló énekművészek énekelték a dalt, melynek zenéjét Wesselényi István dr. közismert magyar zeneszerző szerzette. Itt közöljük a vers szövegét:

HERVADT PIROS RÓZSA...

*Hervadt piros rózsza, kedves régi emlék,
A hulló könnyeim de sokszor öntözték.
Ennek a rózsának de nagy volt az ára,
Aki nekem adta, szívemet kívánta.*

*Olyan ez a rózsza, hervadt piros rózsza,
Mintha az én szegény megölt szívem volna.
Aki nekem adta, elfeledte régen,
Ahogy elfelejtett, eltemetett engem.*

Szászi András.

Majd egyszer

írta: Sepsi József.

Majd egyszer megáll, elnémul a dal,
A léhák vad, zajos üvöltése,
Elnyomja a kín, a fájdalom, a jaj,
A szenvedők bús halálhörgése...

Majd egyszer elnémul a hír is,
S minden feszítés nélkül elszakad,
És a szürke, fénytelen szemekből,
A könnyű is örökre kiapad...

Majd egyszer a szív zenéje megáll,
Nem lesz kiért verjen, s kire várjon,
S meggörnyedve megy a semmiségbe,
Mint egy üres, bús, kifosztott álmom...

Majd egyszer megáll, elnémul minden,
Az öröm, jaj, kín és fájdalom,
És az élet messze, messze elszáll,
A fáradt, tépedt, lomha szárnyakon...

Örökség

Még talán a szépapám szépapja
véste magának. S ahogy faragta,
öreg boroktól s ihlettől kába
volt bizonynal. És vésett a fába:
dömbörsort, halk fákat, házat, venyigét.
S körül az öblön valamelyikét
tán e képeknek amikor véste
bíborszín öröm s alkotó kése
láza hajtotta úgy, hogy itt és e
holt fába dobbant a szívverése.
Így volt bizonynal. És a szépapám
tiünödvé babrált egy-egy figurán,
míg végre kész lett, kész e ritka mű:
fából díszpohár, mibe önedű
s május mámore varázsolt tavaszt.

És vén apám, a kemény, zord paraszt
— ha vig cimborák közt búja elmaradt —
ivott belőle... Őszi fák alatt
táncolt, ivott... s avult a vén pohár.
Amióta meg füröl főre száll
egyetlen jusként: apáról fira
— hát még kopottabb... És lenn a sírba
már apám csontját szétrágta a szű...
Egyetlen örököm: ősi mélabú
s e fapohár, melynek tört kelyhén
a csönd mereng csak, mint őseim telkén.

SINKA ISTVAN.

Egy megtévedt ifjú szomorú tréfája

írta: Kalapos Ferenc, Pesterzsébet

Az egyik dunamenti városkában szárnyalt az alábbi zamatos történet, melynek szomorúan humoros helyzetei méltán kínálkoznak toll alá. Okulásul szolgálhatna a megtörtént eset, amikor a rossz útra tért ifjú, hogy kedvteléseire pénzt szerezzen, a közbecsülésben álló édesatyját sem kíméli s kegyetlen tréfa központjába helyezi.

Kezdjük magával a fiúval. Intelligens, középiskolát végzett, a világháború forgatagá magával ragadta, tiszt lett. Megszokta a könnyelmű életet. Mivel a gránátok pergőtüzében olcsó volt az élet, leszerelt. Az életet azután sem tekintette másnak, mint akkor ott a sáros, bizonytalan lövészárkokban.

A megindult lavinát nehéz megállítani; a fiút elsodorta a sors. Nem keresett, pénzre azonban szükség volt. Édesatyja támogatását a végsőkig kiaknáztta, úgyhogy amikor újból pénzért fordult hozzá, az apa válasza más nem lehetett: Nem adok már, keress magadnak.

A fiú elandalgott. A munkától elszokottak leleményével törte a fejét, miképpen szerezzen pénzt.

Az apja nem adott s annak nevében sem vehetett fel senkitől, hiszen mindenki ismerte a fiatalembert a kis városban. Hogyan is vehetnék fel pénzt atyám nevére, törte a fejét?

— Hopp, megvan!

Gondolt merészet és nagyot. Kihúzta magát és beállított az egyik temetkezési vállalatához.

— Mi járatban van? — kérdezte a vállalat vezetője.

A fiú egy könnyet szorított ki szeméből és bánatosan mondja:

— Szegény jó apám meghalt. Most nekem kell gondoskodnom a temetésről.

— Mikor halt meg? — kérdi a vállalkozó.

— Tegnap. Én magam fogtam le szegény öreg szemét. Haragudott rám életében, de a halála óráján megbocsátott, mindenét reám hagyta. Szegény, jó öreg. Nagyon derék ember volt.

Azután annak rendje és módja szerint a fiú kialkudta a temetés árát, miközben sűrűn törülgette szemét.

— Vigyenek mindent a lakásra. Szegénynek szép ravatalt csináljanak — rendelkezett tovább —, mindent fizetek a hagyatékból. A számlát is állítsák ki, hogy minden kéznél legyen.

A fiú megkapta a számlát. Egy fekete karszalagot tett a kabátjára és lehorgasztott fővel ment végig a főutcán. Az egyik helybeli patikus jött vele szembe.

— Jónapot! — köszönt a fiú.

— Adjon Isten.

- Na, egy jó emberrel megint kevesebb van.
- De... hát hogyan?
- A szegény édesapám.
- Meghalt?
- Meg, szegény.

Ujabb könnyek. Búcsúzik s erőltetett léptekkel megindul a malom felé. Ott beállít az igazgatóhoz.

— A búzáért jöttem, — kezdi beszédét.

— A búzát csak atyjának adjuk ki, magának nem.

— Annak már nem adhatják ki, szegény meghalt.

— Ugyan ne beszéljen.

— Nem hiszik, itt van a temetkezési vállalkozó számlája, már a temetést is megrendeltem. Nagyon szép temetés lesz. Tetszik tudni, mindenét rámhagyta az öreg Isten nyugasztalja... Ehol a számla.

Hanem a malom igazgatója a számlának sem hitt, nem adta ki a búzát.

Ezalatt a temetkezési vállalkozó mindent megtett, hogy a temetés minél szebb legyen. Kocsin szállították a ravatalhoz szükséges dolgokat: a „halottas” házhoz.

Kinyitják a kaput és a Szent Miáhly-lovas, fekete drapériás, gyertyás kocsi már éppen az udvarra akar befordulni, amikor nyugodtan pipázgatva, az istállók felől jön a „halott”.

— Minden jó lélek dicséri az Urat! — hökken meg a kocsis és egész testében remegni kezd.

— Hát maguk kit akarnak itt nálam temetni?

— Hát maga él? — hüledezik a kocsis.

— Má' mért haltam volna meg?

— Azt hittük, hogy meghalt, a temetését is megrendelte a fia.

Ami ezután történt, az nem tartozik a nyilvánosság elé. A gonoszul megtréfált öregre csak egy a vigasztaló, hogy a közmondás szerinti, akit minden áron el akarnak temetni — az sokáig él.

STIGLING

Irtó: Kaján Abel

I.

Községünk társadalma kasztokra oszlott.

A legmagasabb rendet az egyetemet végzetek alkották; a plébános, az orvos, az ügyvéd, a jegyző, akinek szintén vala néminemű doktorátusa.

Ezek együtt kitevének egy kártyakompániát. Azután következtek a gyógyszerész és a postamester, kik a kaszinóban könyvtárosi és alelnöki tisztet töltöttek be, egyben a megszokott kártyatársaság kiegészítésére szolgáltak, ha azok valamelyike akadályozva volt a rendes délutáni összejövetelen. A harmadik osztályt a nemes hivatást betöltő, de kevésre becsült néptanítók alkották. A negyedikbe pedig mi tartozánk, a kereskedők, iparosok, én, a helybeli takarékné újdonsült könyvelője, aki a plébánosban az elnököt, a jegyzőben az igazgatót, az ügyvédben az ügyészt, a postamesterben a felügyelőbizottság elnökét tisztelhetém. Végül a község irtoka, névszerint: Veréb Péter, ki fürge voltával, gyors észjárásával annyi megnyerte tetszésem, hogy rövid ismeretség után a legmeghittebb kebelbarátok lettünk.

Községünkben az élet elég kellemes volt, bár a különböző osztályok számtalanszor éreztették velünk társadalmi tagoltságunkat.

Részünkről, már mint részemről és Veréb barátom részéről legnehezebb dolog volt az élelmezés kérdésének megoldása, mert a község egyetlen valamire való vendéglőjének konyhája sehogysem elégítette ki — finnyásnak nem nevezhető, de jó polgári élelmet megkívánó — igényeinket.

A tanítók, kereskedők, módosabb iparosok egy s más okból nem voltak hajlandók bennünket élelemmel ellátni. A gazdátársadalom, melynek külön megvolt a maga köre, kitűnő magyaros konyhát tartott, miről néhány disznótor és névnapi lakoma alkalmával meggyőződhattunk. Ezek némelyike hajlandó is lett volna rajtunk segíteni, de nem akarva a kicsiny falunkban is otthonos megszólás nyelvére kerülni, — meg sem kíséreltük azt.

Veréb barátom most tanulja a 7-ik gimnázium tananyagát. Van kiért küzdjön, szíve választotta s ő vezérli egy megfelelőbb állás elnyerése iránti küzdelemben. Én már befejeztem tanulmányaimat s csak egy jobban jövedelmező állásra lesek, hogy oltárhoz vezethessem az én szívbéli mátkámat. Ilyen körülmények között a hírszerzők nem kis bosszúságára kerültek a leányos házakat.

Megkíséreltük a jó gazdaasszony hírében álló özvegy Csörgőné asszonyom főztét is megszokni. A főzte ellen nem is volt kifogásunk, de ama mesterkedése miatt, mellyel hol az egyik, hol a másik, nem tagadható, csinos és módos leánykával igyekezett hol az egyikünket, hol a másikunkat összeboronálni, — végre is kenyértörésre került a dolog.

Verőfényes tavaszi napon szárazkosztra kárhoztatva maradtunk. Ünnepen, miután jobban ráértünk, magunk kotyvasztottuk össze élelmünket, melyet sajnos, magunk sem nevezhattunk elsőrendűnek, olykor kifelejtve abból, máskor csekély, vagy kelletlenül nagyobb mennyiségben raktuk bele a fűszert.

Allapotunk tehát nem volt irígylésreméltó.

Husvét előtt pár héttel egy délben nagy robajjal nyit hivatalomba Veréb barátom.

— Abel! Ujságot mondok, nagy ujságot!

— No, csak ki vele!

— Új üzlet nyílik a községben.

— Ez az a nagy újság?

— Egy kedves szőke gyermek, Hegymeghy Pista Ladányból kibérelte a Főtéren a Medve Marci házát és husvétra már meg is nyitja üzletét.

Még mindig nem értem, mi van ezen örvendezni való?

— Saját háztartása lesz...

— Nős?

— Nem, de egyik nővére fiatal özvegy. Ő fogja vezetni háztartását.

— Ez öröm lehet Hegymeghy Pistának, hogy a megszokott családi ételmezt kapja, de aligha változtat helyzetünkön.

— Tízet egy ellen, Abel! Husvétra kosztosai leszünk.

— Elvégezted vele már?

— Nem, először láttuk egymást. Rokonszenves, megértő gyerekek látszik, meglásd, segíteni fog rajtunk.

— Adja a minden árvák Istene! — mondám reménykedő lélekkel, mert már magam is torkig voltam mind a száraz ételekkel, mind saját konyhaművésztünk remekeivel.

Virágvasárnap előtti héten a főtéri Medve-házban nagy sürgés-forgás támadt. Misem természetesebb, minthogy már az első nap megismerkedtünk a Pista gyerekkel. Annyira megnyerte rokonszenvünket, hogy minden mellékgondolat nélkül igyekeztünk segítségére lenni a berendezkedésnél.

Szorgos tevékenységünknek megvolt a kívánt sikere. Pista barátunk virágvasárnap előtti szombaton reggel kivithatta üzletét.

Virágvasárnap szívesen látott vendégei voltunk Pistának és hála a bölcs Gondviselésnek és Pista megértő, jó szívének, husvétkor már mint kosztosai ültünk asztalához.

Szabadidőnk nagyrésztét Pistáéknál töltöttük.

Pár nappal ünnepek után, kora reggel készülődtem Petivel közösen bérelt lakásunkból Pista boltjába.

— Hová mégysz ily korán? — kérde Peti, az álmod dörzsölve szemeiből.

— Stiglinchez. — Volt kurta válaszom.

— Stiglinchez? — kérde ő álmélkodva. — Ki legyen az a Stigline?

— Ki más, mint a Pista. Avagy nem oly fürge, mozgékony-e, mint egy kalitba zárt Stigline?

— Várj egy pillanatra, én is megyek. — Azzal sebtiben öltözködött. Az úton minden ismerőst meg-

szólított. Az új boltoshoz, Stiglinchez hívta őket, kiéek árui jobbak, olcsóbbak, mint a többi kereskedőé.

— Szervusz Stigline! — ront neki Peti nagy ámulatára a jelenvoltaknak.

Pista barátunk pedig nagy lelkinyugalommal szolgálja tovább vevőit, s viszonozza a köszöntést:

— Hozott Isten benneteket! Nagy kujon vagy te, pajtás.

Nem bírtam visszafojtani nevetésemet, mire Pista rögtön meg is jegyezte: — Hallod, Peti, milyen kajánul nevet Abel?

Igy lettünk mi: Stigline Pista, Kujon Péter, Kaján Abel, mint később néhányán tréfáink után megjegyzék: „Három jómadár”.

Elmúlt a nyár ezer kujonkodás, ezer kajánkodás között. Egy szép napon azzal lepett meg bennünket Ilon, Stigline barátunk bús, özvegy testvérnénje, hogy rövidesen elhagy bennünket, mert két kis fiacskája, kiket mi valóságos eleven ördögöknek neveltünk, nem nélkülözhetik az atyai szigort. Szóval: férjhez megy.

Összenéztünk Petivel, Pista ezt észrevette és megvigasztalt bennünket azzal, hogy mi továbbra is együtt maradunk, mert komoly nénikéje helyett Annus húga veszi át a háztartás vezetését.

Mély sóhaj tört ki keblünkől, majd Peti kétkezőleg jegyezte meg:

— De vajjon Ancsa mancsa pancsa élvezhető lesz-e?

Peti megjegyzése általános derűtséget keltett, még Ilon is mosolygott.

Megtörtént az egyszerű, csöndes esküvő. Az elválás Ilontól és két kis fiacskájától nagyon lehangolt mindhármunkat.

Néhány napig szomorkodtunk. Majd megérkezett Annuska és átvette a háztartás vezetését. Teljesen ellentéte Ilonnak. Eleven, mozgékony, csipkelődő, gyorskezü, ki gyakran, ha segítettünk neki a levest elsózni, vagy a palacsintát lopkodtuk, hatalmának tudatában fegyvert ragadott és sodrófával, fakanállal, piszkálóvassal koppintott körmünkre.

A házba tehát nagy élénkség költözött, anélkül azonban, hogy a jóízűs határait átlépné.

A tél a lehető legkellemesebben telt el, Ancsa mancsa pancsa kitűnően bevált.

Olykor dohogott Pista, mert míg Ilonnal szemben figyelmes és engedelmes fivérnek bizonyult, hűgával szemben hatalmaskodott.

Kora tavasszal, a veteményezés idején, a veteményes és virágoskert berendezése miatt élesen összeszólkodtak. Annuska azon kijelentéssel, hogy ha Pista olyan nagyon rendelkezni akar, hát csinálja egyedül, ha ráér. Felkerekedett és hazatért szüleihez.

(Folytatjuk.)

Miní félénk gyermek...

Mint félénk gyermek, úgy csodálom

A teltképű, ezüstös holdat.

Amint fényel az Ég kertjében

Felhővirágokat locsolgat...

Milyen szép most, fénylő, nagy tükör,

Melyben halovány, bús orcám látom.

Amint egy szent dalt megcsókolok

Kicsiny, könnyes, zengő hárfámon.

Sárrétudvari.

NAGY IMRE.

Vagytok-e még?!...

Irja: Bene János

Vagytok-e még, koldus magyarok,

Hogy most rátok átkot harsogok?

Süppedt mellben szerte-szanaszét,

Büszke, gőgös szívet hordsz-e még?

— Szegény, árva, koldus nemzetem,

Lesújtva bár, — nem vagy védtelen;

Mi még élünk, póri hangya nép,

S ha az ellen ki a síkra lép,

Ott állunk mind rendületlenül,

A Hit s Remény dicsőséget szül:

Az Igazság pallósaiként,

Elvérzünk, — ha kell — szent Jogainkért!...

Az ítéleten ott lesz az Őr,

S a haláltusában szótlannul

A vádlottak padján vérbefagy

A gyűlevész bocskoros rút csapat.

Kezünkben a Jog pallósa sújt, —

Bosszú, vérszomj, szívünkben vadult:

Póri kebelben a gőg halott,

S büszkén kiáltja: — magyar vagyok!

S ti, rangosok, — koldus magyarok,

Hogy pusztában kiáltó vagyok?! —

— Értsétek meg zengő harsonám,

Felétek sir nyomor tornácán —

Ha új szívet nevel kebletek,

És mi a könny, megérténetek?

Nem kergetne pompa, a bársony,

Ima lebegne palotákon.

Közöny, önérdék sirba fulna,

Magyar magyarral csókolózna...

És így tovább... tovább szeretni,

Sebeket ápolni, kötözni,

S ha az idő szólít, — előre,

Istennel új piros mezőkre;

Nyomunkban fakadnak szép rózsák,

Hajnatra ébred egy ország...

Ébredése bitókat állít,

Nyugát reszket, didereg, — fázik:

Villám cikáz a végvárokon,

— Testvér! — bocsáss, ha tán vétettem,

Kacagj, — hörög, nyög, ég már Trianon!...

Csillagjósulás

Jóslás égi jegyekből — A hónapok jelentősége az emberek jellemére

Közli: Bucsi József

Október 24. és november 22. közötti születettek részére.

Október a Skorpió- vagy Bökly-jegy hava.

A Skorpió nyolcadik égi jegy. Amely gyermek a jegyben fogantatik vagy születik, hajlandó gonoszra és azt kívánja; többnyire esküszegő és hazug lesz, azokkal is rosszat cselekszik, akik vele jót cselekszenek. Minden javát elveszti bolondsága és gorombasága miatt, úgy tesz, mintha balgatag volna. Aki szerdán születik, hosszú haragtartó lesz, gyakran gorgyadoz, de a nyavalyájából hamar felépül. Idővel nagy becsületben és tisztességben tartják, két felesége lesz és jó cselédes ember, bőven szerez örökséget. Jövedőlni is tud, de azt nem igen közli mással; a vállán jegye lesz, vagy a lábszáran vagy fején.

A Skorpió jegyében születettek különös erős akaraterejükkel tűnnek ki. Nagy a gyógyítókéességük és erejük, sokszor érzéketlenek, ellenszenvesek, visszatartók, határozott föllépésűek, nagyon szigorúak, uralkodni vágyók. Nagyon beszédesek és gyakran jó szónokok, akik nagy hatást tudnak gyakorolni a tömegekre; tudják is ezt és élnek is ezzel a képességükkel. Gazdag képzelőtehetségük van, erős értelmük és jó ítélőképességük. E jegy alatt születnek a kiváló vegyészek, orvosok, sebészek, olykor a művészek és költők is. A Skorpió hatása alatt született emberek nagyon törekszenek előrejutni s nem sajnálnak semmilyen fáradságot, hogy elérjék kitűzött céljukat. Határozott formában tudják kifejezni mondanivalójukat, nem szeretik a kerülőutakat. Ha hasznot remélnék belőle, nagyon barátságosak és kedveseknek mutatkoznak, de kegyetlenek és könyörtelenek akkor, ha megbosszantják őket. Mint ellenségektől, nagyon kell félni az e jegyben születettektől, mert ha látszólag el is felejtik és meg is bocsátják az ellenük való vétet, adandó alkalommal megbosszulják. Ízlésük minden irányban finomult és tudják élvezni az életet. Nagy előszeretettel vannak a tengeri utazások iránt, általában nyughatatlanok.

Túláságosan sokat szeretnek önmagukkal foglalkozni s ezért nagyon kevés idejük marad embertársaik számára, ámbár készek a segítségre, ha megkérik őket. Nagyra becsülik önmagukat és könnyen is lehet hízelegni nekik s a kik kitapasztalják gyengeségeiket, szépen megférnek velük.

Hibáik a mérgesség, szenvedélyesség és a féltékenység legnagyobb mértékben, nagyon önzők is. Ha kedvezőtlen konstellációk alatt állanak, sokszor szörnyetegekké válnak a szenvedélyek kitörésében, külö-

nösen a nemi életben. Képesek gyilkolni féltékenységből. Barátaikat csak addig szeretik, amíg hasznukat vehetik, mielőtt nincs érdekükben a barátság, nem törődnek többé vele. Mindemellett sok barátjuk van mindig a vonzó természetük miatt. Különösen tudják felfedezni mások titkait s azután a maguk javára fordítani, viszont ők maguk nagyon titkolóznak s bizalmatlanok.

A Skorpió jegyében születettek csak nagyon ritka esetben tűrnek meg feljebbvalókat, parancsolókat, minden törekvésük oda irányul, hogy ők maguk parancsolhassanak.

Általában a Skorpió jegye bátorságot, kitartást s energiát ad, határozott jellemet és érzéseket. Nagy szerelem vagy túlzott tartózkodás a jellemző vonásuk. Rendkívüli hajlandóságuk van a titkos, misztikus dolgok iránt. Rendszerint hevesek, zsarnokok, amellet alattomosak és ravaszak, de mindig tapintatosak, szorgalmasak és tevékenyek nagy gonddal.

A Skorpió-jegy alatt született gyermek 10—36 vagy 41 éves korában betegeskedik és nagyon öreg kort alig ér meg, 57 év körül meghal.

A leány pedig, ki e jegyben születik, urával jól él, ha megszeretheti, de sokbeszédű; mindenkor csendes és amellet álnok, főemberhez megy férjhez, gyermekei lesznek, ő maga beteges, üdvözlőleg örömet köszön, a testén jegy lesz, 12—26 vagy 36 éves korban betegül meg és 52 éves korban hal meg.

A Skorpió jegyében született ember lehetőleg olyanokkal keressen összeköttetéseket, akik a Rák (június) vagy a Halak (február) jegyében születtek.

A Skorpió színe a sötétvörös. A jegy ura a Mars.

A Mars a Skorpió jegyében születettekre igen nagy hatással van, mert míg a Nap csak egy-egy hónapig tartózkodik mind a 12 hónap égijegyeinek házában, a Mars két hónapig uralkodik, mivel két évben egyszer járja be a 12 égi jegyet. A Mars delelő órájában született gyermek heves, cholerikus, azaz mérges és dagályos természetűeket nevel, vöröshajú, hosszúarcú, szeplős, hirtelenharagú, kicsiny szemű, nagyszájú, amit inkább zárva, mint nyitva tart, nagy bosszúságában erősen harapja. Nagyehető, hazug, bosszúálló, gyakori fejfájó. Asszonyokhoz nagyon kívánczok, de nem igen szereti őket, ritkán lesz vén emberré.

A leány asszonykoráig kedves, szeretetreméltó, de azután csapodár lesz, különösen ha rosszul megy férjhez. (Folytatjuk.)

Asszonyok és leányok tanácsadója

B. T. A verset Lévay István írta. Jó lenne, ha egy kedves levélben megköszönné neki. A falu megjelölése helyes. Ki tudja? Hát! Az ilyen ügyes kislánynak nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a férfit, akit dalra kényszerített.

Mariska. Nagyon szép magától, hogy tőlünk kér tanácsot, de hát mi sem vagyunk csálhatatlan római pápák s így bizony nem merünk vállalkozni a közvetítő szerepre. Az ember csak magáért tudna jót állani, de — sajnos — mi már ezen túl vagyunk. Az illetőnek írja meg leplezetlenül az igényét. Mi legjobban ajánlanánk, ha az ottani tanyáját hozzákapcsolná egy csinos fiatalember tanyájához és élnének a nagy szabad mezőn, pipacsok között — boldogan.

V. Rózsika. Dehogy rendezünk szépségversenyt. Mi ezt izléstelenségnek tartjuk. A mi leányaink úgysem mutatnák meg magukat fügefalevélben, akarjuk mondani olyan ruhában, hogy az idomuk is meglasson. Másképpen pedig ítélkezni nehéz. Egyébként is a szép lányt verseny nélkül is észreveszik. „Jó bornak nem kell cégér” — tartja a közmondás.

S. Gáborné. A közös szerzemény felét át kell engednie önnek. De mégis, arra kérjük, ne szakítsák meg az együttélést, mert ez igen sokba kerülhet. Igyekezzenek egymás hibáit elnézni, megbékélni s mindketten rájönnek, hogy az életet egészen szépen le lehet élni, ha megvan a kölcsönös jóakarát.

T. Juliska. Bármennyire berzenkedik is ránc, mégis csak kislány. Bizony, ha tőlünk függne, a férjhezmenési korhatárt felemelnénk tizennyolc évre. Ha maga elhiszi, mi nem hisszük el, hogy egy tizenhatesztendő kislány alkalmas a férjhezmenésre. Még a mama szoknyáján kellene ülnie. Vigyázzon, hogy 35 éves korában nagymama ne legyen! Higgye el, fiatalon nem nagyon kellemes, ha úgy szólítják az embert: „öreganyám”.

N. Gizella. Levelén jól mulattunk. Aztán azon fél a mama, hogy a színpadi csók rajta marad az arcán? Hiszen a színdarab nem más, mint egy történetnek az eljátszása, amitől sok tanulságot meríthet az élethez. Finomítja és határozottabbá teszi a leányok fellépését, komolyabbá, helyesebb gondolkodásúvá neveli őket, s ami a fő, itt bontakozhatik ki egyénisége. Akkor sem csinál jobb partit, ha elzárják is a társaságtól. Sőt! Fő az, hogy tisztességes maradjon. S miután a tanítóra és a szülők felügyeletére van bízva, nem is lehet baj. Az ilyen konzervatív mamák nem sok örömet szereznek gyermekeiknek.

Kópéságok

A szenteltvíztartó

(Beküldte: Kernya Olga.)

A háború alatt az egyik nagyobb község iskolájában ápolták a sebesült katonákat. A katonákat meglátogatta a plébános is. Az egyik lábadozó katonával beszélget és megkérdi tőle, hogy miért nem jár a templomba?

— Nem megyek! — feleli a katona.

— Nem? És miért? — kérdi a plébános.

— Azért, mert nem leszek az itteni lakosoknak a szenteltvíztartója.

— Szenteltvíztartója? — kérdi megdöbbenve a plébános.

— Igen, a multkor is elmentem és letérdeltem a szenteltvíztartó mellé. Egyszer csak azt veszem észre, hogy topog, tapogat egy öregasszony s bemártja ujjait a számba és szórja magára a keresztet.

Tied csak a hátsó rész

(Beküldte: Bucsí József.)

A városból kijöttek az urak nyárilakást keresni. Találtak is megfelelőt egy gazdánál. Megtetszett, kivették s már fizették is a gazdának a lakbért, mikor a felesége betoppant. Odaugrik az urához, kikapja kezéből a pénzt, leken egy hatalmas pofont, mondván:

— Megmondtam már neked, hogy az elsőhöz semmi közöd! Tied csak a hátulsó rész!

Az semmi

A kis elemista fiú félévkor haza viszi az értesítőt.

A mamája nézi.

— Kisfiam, hiszen itt egy négyes is van!

— Az semmi, mama — mondja vigasztalóan a kis fiú —, voltak, akik nyolcast, meg tizest kaptak!

Betűrejtvény

(Bucsí Józseftől, Bia.)

—ranka	—orotya
—arolta	—nna
—idónia	—elma
—lga	—pika
—esztória	—óza
—eréna	—mália
—telka	—elinke
—egina	—lujzia
—sztike	—inike
—ára	

Ezen szavak mindegyikének egy-egy női nevet kell adnia és kezdőbetűi, felülről lefelé olvasva, egy jó női tulajdonságot adjanak. A megfejtők között egy értékes könyvet sorsolunk ki.

KERTÉSZET

Januári és februári munkák a kertben

Január a kert legcsendesebb hónapja, de februárban már megkezdődnek a munkálatok. Különösen a korai veteményeket vetjük el a melegágyba, hogy mielőtt beköszönt a tavasz, azonnal hozzáláthassunk az ültetéshez. Tudnivaló, hogy a korai vetések hamar is beérnek s ezeknek van a legjobb ára. Aki a teljes szezont csak pár héttel tudja is megelőzni, már nagy haszonra tett szert. Tehát ne hanyagoljuk el kertünket, hanem már most fogjunk hozzá az előkészítő és tisztogató munkához.

Kertünkben ilyenkor az esetleg még visszamaradt fatisztogatást végezzük. Ha esetleg nagyobb hó van, úgy azt — mint már volt róla szó — különösen a fenyőfélékről, lerázzuk vagy leverjük.

Gyümölcsösünkben a kikötött hernyóöveket és a hernyófogó köteleket már leszedhetjük. Fáinkat tisztogathatjuk. A télutói permetezésre és metszésre kell előre gondolnunk. Nehogy esetleg eldugult permetezőgéppel vagy fenetlen ollóval találjanak bennünket ezek a munkák.

Zöldségesünkben februárban már megkezdődnek a vetések. A korai káposztaféléket, hónapos retket, salátát már február első felétől kezdve vethetjük melegágyba. De kinn a szabadban is, ahogy a talaj megengedi, vethetjük a borsót, petrezselymet és a murekrépat. Minél korábban kerülnek ezek a magvak a talajba, annál jobb. Így az idő legelső felmelegedését ki tudják használni. Mindezekért tehát már most kell gondoskodnunk a vetések előkészítéséről: magvak beszerzése, a vetési helyek előkészítése, ládák, vetőtálcák, melegágyak, melegágyi ablakok stb. gondos megtisztítása és előkészítése ennek a munkája. Így nem érhet bennünket váratlanul a vetési munkák megkezdése. Ezek az előkészületek vonatkoznak a díszkerti magvetésekre is.

Üvegházaink, télikertjeink és lakásunk növényei ezekben a nekik nagy megpróbáltatást jelentő napokban a leghajlamosabbak a különböző kártevőkkel szemben. Ezért rendszeresen védekezzünk és irtsuk ezeket. Ilyenek a tripsz, a levéltetvek, paizstetvek, vöröspók (takácsatka).

Ha ezeket a teendőket elvégezzük, jobb reménnyel nézhetünk az ideai termés elé.

Felelős kiadó: Takács Károly.

Főmunkatárs: vitéz Pülöskel János.

Nyomatott a Stádium Sajtóvállalat Részvénytársaság körforgógépein, Budapest, VI., Rózsa-utca 111. szám.

Felelős üzemvezető: Györy Aladár.